

Scénář – Příběh Josefa Ptáčka

Fotograf, pan Josef Ptáček, se narodil 23. 2. 1946. Poprvé držel fotoaparát v ruce, když ho jeho otec požádal, aby ho vyfotil na občanský průkaz. Svět se mu tehdy otočil vzhůru nohama.

No tak jsem prostě přemejšlel, co s tím udělat. Napadlo mě, že když se do toho foťáku budu dívat vzhůru nohama, jinak, tak že bych ho mohl vidět správně.

Dlouhá léta si od tatínka půjčoval fotoaparát a pozoroval svět skrz něj. Už tehdy věděl, že se stane fotografem.

Po vystudování střední školy se rozhodl nastoupit na Filmovou akademii múzických umění v Praze. Jeho studium ale znepríjemňoval komunistický režim. Jednoho dne si ho zavolal děkan fakulty do své kanceláře.

Tak jsem tam přišel, zaťukal jsem a on říká: „Nebudeme to dlouho zdržovat, jste vyloučen ze studia na FAMU ze závažných politických důvodů. Vaše matka byla vyloučená ze strany, jako členka pedagogického sboru v základní škole ve Studené, a vy jste tuto skutečnost dva roky neohlásil! A vypadněte!“

Pan Ptáček si jel ověřit zprávu za svou matkou. Ta mu řekla, že když přišlo rozhodnutí z kraje o vyloučení čtyř učitelů ze strany, sama se navrhla. Byla v důchodovém věku a nechtěla kazit život mladým kolegům.

No tak udělali prostě velkou trachtaci, velký shromáždění. Každá jsme dostala bonboniéru, kytici, všichni se tam vožrali, chlapi, no a šli jsem domů a byli jsme vyloučený. Ale nic se nedělo, učíme dál, všechno je v pořádku.

Takhle mu matka vyloučení ze strany popsala. Pan Ptáček se pak s tímto vysvětlením vrátil na fakultu.

Ráno jsem zaťukal na dveře toho děkanátu a říkám: „Soudruhu děkane, rád bych vám objasnil situaci, za jakých okolností moje matka byla vyloučená.“ Tak jsem mu to odříkal.

Děkan ho vinil z vymýšlení historek a lží, ale pana Ptáčka se zastal proděkan Šmok. Děkan proto ustoupil a řekl:

„Tak dobře! Tak vám povoluju studia, ale podmíněčně. To znamená jakýkoliv neúspěch u jakýkoliv zkoušky pro vás znamená konec studia.“

Vyučující se však překvapivě postavili na stranu pan Ptáčka. Zkoušky mu tak různě nečekaně přizpůsobovali. Jedna taková byla například zkouška z optiky, která proběhla asi takhle.

„Tak mi řekněte, jaké známe základní druhy čoček.“ Jsem říkal: „No spojky a rozptylky.“ On říkal: „A co myslíte, že dělá spojka? Myslíte, že ty paprsky spojuje, anebo rozpojuje?“ Já jsem říkal: „No, když je to spojka, tak bude pravděpodobně paprsky spojovat, a když je to rozptylka, tak ty paprsky bude pravděpodobně rozptylovat.“ „Výborně! Výborně! Základní vědomosti z optiky soudruh Ptáček bezpečně ovládá. Dejte mi index!“

Pan Ptáček tak díky svým vyučujícím, kteří stáli při něm, studia na FAMU nakonec dokončil.

A nakonec to dopadlo tak, že já jako idiot jsem byl jedinej z toho našeho ročníku s červeným diplomem.

Focení se pan Ptáček věnoval celý život. Dojel s ním až do daleké Indie a Číny, poznával různé lidi, potkal se i s duchovním vůdcem Dalajlámou. Díky svým zkušenostem poznal, jak je důležité, naučit se žít slušně, vědomě lidem neubližovat a zároveň se umět vyrovnat se ztrátami v životě.

Takže to je třeba si uvědomovat, že ztráta je ztráta a teď se s tím nerad loučím, ale když se s tím dokážu rozloučit, tak mám naději, že se stane něco jiného, co pro mě bude stejně důležité, jako to první. A to mě na tom světě strašně baví.